

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 24 listopada 1962 r.

Nr 60

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIA:

291 — Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1962 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników prezydiów rad narodowych	497
292 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 15 listopada 1962 r. w sprawie zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne	497
293 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 19 listopada 1962 r. w sprawie organizacji i zadań zakładów leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia	501
294 — Ministra Żeglugi z dnia 14 listopada 1962 r. w sprawie zwolnienia niektórych rodzajów statków od obowiązku wpisu do rejestru okrętowego	504

291

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 listopada 1962 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników prezydiów rad narodowych.

Na podstawie art. 4 pkt 5 i art. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145) zarządza się, co następuje:

§ 1. Część D tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych, stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145) uzupełnia się, jak następuje:

1) w kolumnie 2 pod lp. 2 po wyrazie „Rachmistrz” dodaje

się wyrazy „Księgowy podatkowy” i „Referent podatkowy”;

2) po tabeli dodaje się przepis treści następującej:

„Tabela w części dotyczącej stanowisk księgowego podatkowego i referenta podatkowego obowiązuje w biurach gromadzkich rad narodowych, którym poruczono wymiar podatku gruntowego i opłaty elektryfikacyjnej.”

§ 2. Prezydium powiatowej rady narodowej może w uzasadnionych przypadkach zaszeregować odpowiednio wyróżniającego się w pracy i posiadającego średnie wykształcenie księgowego podatkowego i referenta podatkowego biura gromadzkiej rady narodowej do XII—XI grupy uposażenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

292

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 15 listopada 1962 r.

w sprawie zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2, z 1955 r. Nr 11, poz. 67), art. 64 ust. 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97), art. 23 ust. 4 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu in-

walidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98 i Nr 36, poz. 164, z 1959 r. Nr 14, poz. 75 i z 1961 r. Nr 6, poz. 39), art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 6 i Nr 21, poz. 93), art. 55 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336), art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r.

o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) oraz art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu gruźlicy (Dz. U. Nr 27, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne:

- 1) osób uprawnionych do świadczeń z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa,
- 2) studentów szkół wyższych oraz członków ich rodzin,
- 3) chorych, ozdrowieńców i inwalidów z powodu gruźlicy, jeżeli potrzeba zaopatrzenia pozostaje w związku z zachorowaniem na gruźlicę,
- 4) osób pobierających renty starcze lub inwalidzkie określone w przepisach:
 - a) o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin,
 - b) o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin,
 - c) o zaopatrzeniu byłych właścicieli i dzierżawców aptek, taboru żeglugi śródlądowej, przedsiębiorstw oraz niektórych nieruchomości rolnych i leśnych, które zostały przejęte na własność Państwa;
- 5) inwalidów wojennych i wojskowych, zaliczonych do jednej z grup inwalidów;
- 6) osób, którym przyznano renty inwalidzkie na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin;
- 7) osób pobierających renty za wysługę lat lub renty inwalidzkie na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i ich rodzin, jak również pobierających renty przewidziane w ustawie o służbie więziennej, z zastrzeżeniem wymienionym w ust. 2;
- 8) członków rodzin osób określonych w pkt 4—7 oraz członków rodzin rencistów pobierających renty za wysługę lat na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin;
- 9) osób pobierających renty rodzinne na podstawie przepisów, o których mowa w pkt 4—7;
- 10) wdów po żołnierzach oraz inwalidach wojennych i wojskowych, które pobierały renty do dnia 1 grudnia 1956 r., a następnie otrzymały jednorazowe odprawy.

2. Rozporządzenie nie dotyczy zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne osób, które są uprawnione do ich otrzymywania w ramach świadczeń udzielanych przez służbę zdrowia resortów: obrony narodowej i spraw wewnętrznych oraz kolejową służbę zdrowia.

3. Za członków rodziny studenta uważa się pozostających na jego wyłącznym utrzymaniu małżonka oraz dzieci własne, przysposobione lub przyjęte na wychowanie w wieku do lat 16, a jeżeli uczą się w szkołach — w wieku do lat 24.

4. Za członków rodziny osób określonych w ust. 1 pkt 4—7 uważa się:

- 1) dzieci, wnuki i rodzeństwo, na które wypłacane są dodatki do rent,
- 2) żonę, jeżeli nie pracuje zarobkowo i pozostaje na utrzymaniu rencisty,
- 3) rodziców oraz męża rencistki, jeżeli nie pracują zarobkowo i pozostają na utrzymaniu rencisty oraz osiągnęli wiek: mężczyzna 65 lat, a kobieta 55 lat lub są inwalidami,
- 4) inną osobę spełniającą warunki określone w pkt 3, jeżeli rencista nie posiada członków rodziny wymienionych w pkt 2 i 3, a osoba ta była uprawniona do po-

mocy leczniczej z tytułu zatrudnienia rencisty przed powstaniem prawa do renty.

§ 2. Świadczenia określone w rozporządzeniu przysługują również:

- 1) z tytułu leczenia następstw wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej — osobom, które uległy wypadkowi w zatrudnieniu lub zachorowały na chorobę zawodową, a nie posiadają uprawnień do renty,
- 2) z tytułu leczenia choroby lub kalectwa pozostającego w związku ze służbą wojskową — osobom:
 - a) uznanym za inwalidów na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r., które nie zostały zaliczone do żadnej grupy inwalidów,
 - b) zwalnianym z wojska po 1 lipca 1954 r. wskutek niezdolności do służby z powodu uszkodzeń zdrowia pozostających w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby zawodowej — chociażby osoby te nie zostały zaliczone do żadnej grupy inwalidów.

§ 3. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) „osoba uprawniona” — osobę, która w myśl przepisów wymienionych w § 1 i 2 uprawniona jest do otrzymywania przedmiotów ortopedycznych,
- 2) „inwalida wojenny lub wojskowy” — osobę określoną w § 1 ust. 1 pkt 5 lub 6,
- 3) „poradnia” — poradnię lub dział zaopatrzenia ortopedycznego w wojewódzkiej przychodni rehabilitacyjnej lub w wojewódzkiej przychodni specjalistycznej.

§ 4. Osobom uprawnionym do zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne przydziela się następujące rodzaje tych przedmiotów:

- 1) protezy kończyn górnych i dolnych, robocze i kosmetyczne,
- 2) obuwie ortopedyczne, z wyjątkiem obuwia Beelego (Thomasa),
- 3) wkładki ortopedyczne,
- 4) gorsety ortopedyczne,
- 5) aparaty ortopedyczne,
- 6) pasy brzuszne i przepuklinowe,
- 7) ręczne wózki inwalidzkie,
- 8) poduszki „Freyka”,
- 9) przedmioty będące uzupełnieniem przedmiotów wymienionych w pkt 1—8, jak uchwyty do protez, rękawiczki do protez kończyny górnej, obuwie do protez kończyny dolnej, laski, kulę, pończochy kikutowe, zestaw naprawowy oraz
- 10) przedmioty nie wymienione w pkt 1—9, niezbędne dla celów usprawnienia leczniczego.

§ 5. 1. Przedmioty ortopedyczne przydziela się osobom uprawnionym na własność, z wyjątkiem wózków inwalidzkich, które przydziela się do bezpłatnego używania.

2. Wózek inwalidzki, który osoba uprawniona przestała używać, podlega zwrotowi.

§ 6. 1. Przedmiot ortopedyczny przyznaje się osobie uprawnionej, jeżeli jest on jej potrzebny do utrzymania bądź przywrócenia zdolności do pracy lub nauki.

2. Warunek określony w ust. 1 nie jest wymagany, jeżeli chodzi o dzieci w wieku do 14 lat, inwalidów wojennych i wojskowych oraz osoby, które uległy wypadkowi w zatrudnieniu lub zachorowały na chorobę zawodową, a także jeżeli przedmiot ortopedyczny służy osobie uprawnionej do leczenia lub usprawnienia bądź jeżeli za przyznaniem przedmiotu ortopedycznego przemawiają względy społeczne lub humanitarne.

§ 7. 1. Obuwie ortopedyczne przyznaje się tylko wówczas, gdy nie jest możliwe zastosowanie wkładek ortopedycznych do obuwia normalnego, a w szczególności w razie utrwalonego zniekształcenia, niedowładu lub braku części stopy, albo gdy obuwie jest częścią składową aparatu ortopedycznego.

2. Przyczyną przyznania obuwia ortopedycznego nie może być skrócenie kończyny o mniej niż 3 cm, z tym że nie dotyczy to dzieci w wieku do lat 14.

3. Obuwie ortopedyczne przydziela się bezpłatnie, jeżeli:

- 1) zachodzi potrzeba zastosowania tego obuwia na obie kończyny albo
- 2) osobą potrzebującą tego obuwia jest inwalida wojenny lub wojskowy, osoba, która uległa wypadkowi w zatrudnieniu lub zachorowała na chorobę zawodową albo osoba pobierająca rentę bądź członek jej rodziny uprawniony do świadczeń — chociażby zachodziła potrzeba zastosowania tego obuwia tylko na jedną kończynę.

4. Jeżeli nie zachodzi przypadek określony w ust. 2, osoba uprawniona, której przydzielono obuwie ortopedyczne, jest obowiązana pokryć jedną trzecią kosztu wykonania pary tego obuwia.

5. Osoba uprawniona, która pracuje bądź uczy się, może otrzymać równocześnie dwie pary obuwia ortopedycznego, z tym że okres ich używalności liczy się wówczas podwójnie.

§ 8. Przedmioty ortopedyczne inne niż określone w § 7 przydziela się osobom uprawnionym bezpłatnie.

§ 9. Wózek inwalidzki przyznaje się osobie uprawnionej w razie znacznego ograniczenia zdolności poruszania się, niezależnie od przyznania innego rodzaju przedmiotów ortopedycznych.

§ 10. 1. Osoby uprawnione pozbawione kończyn otrzymują protezy na każdą z brakujących kończyn wraz z przedmiotami służącymi jako uzupełnienie protezy.

2. Przy zaopatrywaniu w protezy kończyn osoba uprawniona otrzymuje po sześć pończoch ochraniających kikut kończyny. Pończochy te w razie zużycia mogą być wymienione, z tym że rocznie przyznaje się w zasadzie nie więcej niż 6 sztuk pończoch na każdy kikut.

3. Inwalidzi wojenni i wojskowi otrzymują po dwie protezy na każdą brakującą kończynę, a inne osoby uprawnione mogą otrzymać zapasowe protezy, jeżeli poradnia uzna, że są one im potrzebne w związku z pracą lub nauką.

§ 11. Przy zaopatrywaniu w protezy kończyn górnych przyznaje się odpowiednie uchwyty oraz jedną parę rękawiczek na okres roku.

§ 12. 1. Przy zaopatrywaniu w protezy kończyn dolnych osobie uprawnionej przyznaje się równocześnie 1 parę obuwia protezowego.

2. Osoba uprawniona, pozbawiona kończyny dolnej lub dotknięta trwałym jej uszkodzeniem, może otrzymać dodatkowo w razie potrzeby kule i laski w ilości określonej przez poradnię.

3. Osoby niewidome mogą otrzymać białą laskę.

§ 13. 1. Przyznanie przedmiotu ortopedycznego może nastąpić na wniosek wystawiony przez przychodnię obwo-

dową lub inny zakład leczniczy upoważniony do wystawiania takich wniosków przez właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej (miejskiej) w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przyznawania przedmiotów ortopedycznych osobom, co do których poradnia stwierdziła, iż są dotknięte utrwalonym kalectwem. Osoby takie zwracają się o przyznanie przedmiotu ortopedycznego bezpośrednio do poradni.

§ 14. 1. O przyznaniu przedmiotów ortopedycznych decyduje poradnia właściwa ze względu na miejsce zamieszkania osoby uprawnionej lub ze względu na miejsce jej pobytu w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej.

2. Przedmioty ortopedyczne przyznaje się po zbadaniu osoby uprawnionej.

3. Poradnia może we własnym zakresie przeprowadzić dodatkowe badania lekarskie osoby ubiegającej się o przyznanie przedmiotu ortopedycznego lub skierować ją na badanie do innego zakładu leczniczego.

§ 15. 1. Okresy używalności przedmiotów ortopedycznych wynoszą:

1) proteza kończyny dolnej	5 lat,
2) obuwie protezowe	5 lat,
3) proteza robocza kończyny górnej	3 lata,
4) proteza kosmetyczna kończyny górnej	5 lat,
5) obuwie ortopedyczne	1 rok,
6) gorset ortopedyczny	3 lata,
7) aparat ortopedyczny	3 lata,
8) pas przepuklinowy	1 rok,
9) pas brzuszny	2 lata.

2. W uzasadnionych przypadkach, zwłaszcza jeśli chodzi o dzieci, poradnia może ustalić krótszy okres używalności od określonego w ust. 1.

3. Okres używalności innych niż wymienione w ust. 1 przedmiotów ortopedycznych ustala poradnia.

4. Ponowne przyznanie przedmiotów ortopedycznych może nastąpić dopiero po upływie okresu używalności, a przed jego upływem jedynie w przypadkach, gdy przedmiot ortopedyczny stał się nieużyteczny wskutek zmiany w stanie fizycznym osoby uprawnionej bądź wskutek zniszczenia lub zużycia z przyczyn niezawinionych przez osobę uprawnioną.

§ 16. 1. O czynnościach związanych z przyznaniem przedmiotu ortopedycznego poradnia zawiadamia osobę zainteresowaną, wskazując kiedy i gdzie powinna się zgłosić w celu wzięcia miary na wykonywany dla niej przedmiot ortopedyczny, dopasowania go albo po odbiór.

2. O odmowie przyznania przedmiotu ortopedycznego poradnia zawiadamia pisemnie osobę zainteresowaną oraz zakład leczniczy, który wystawił wniosek w danej sprawie.

§ 17. Osoba uprawniona, która nabyła przedmiot ortopedyczny na własny koszt, nie ma prawa do zwrotu poniesionych na ten cel wydatków, z tym jednak że naprawy takich przedmiotów dokonuje się według zasad określonych w rozporządzeniu dla przedmiotów ortopedycznych przyznanych przez poradnię.

§ 18. 1. Naprawa uszkodzonych protez, aparatów i gorsetów ortopedycznych oraz wózków inwalidzkich odbywa się bezpłatnie, na wniosek osoby uprawnionej skierowany do poradni, która zleca naprawę właściwemu wykonawcy.

2. Poradnia zwraca osobie uprawnionej koszty przesłania do naprawy przedmiotów ortopedycznych określonych w ust. 1.

3. Osoba uprawniona, która powierzyła wykonanie naprawy przedmiotu ortopedycznego innej jednostce niż określona w ust. 1, ponosi odpowiedzialność za jego zniszczenie lub uszkodzenie.

§ 19. Osoba uprawniona ponosi koszt naprawy:

- 1) przedmiotów ortopedycznych innych niż wymienione w § 18 ust. 1 oraz
- 2) przedmiotów ortopedycznych określonych w § 18 ust. 1, jeżeli według oceny poradni uszkodzenie nastąpiło wskutek niewłaściwego używania, braku konserwacji lub z innych przyczyn zawinionych przez użytkownika.

§ 20. 1. Osoby zaopatrywane w przedmioty ortopedyczne są obowiązane zgłaszać się na wezwanie poradni w celu poddania się badaniu lekarskiemu, wzięcia miary lub dopasowania przedmiotu ortopedycznego, a także po jego odbiór bądź na przeszkolenie w korzystaniu z takiego przedmiotu.

2. Poradnia wzywa osobę uprawnioną pisemnie nie później niż na 7 dni przed wyznaczonym terminem.

3. Wydanie przedmiotu ortopedycznego następuje w obecności osoby, dla której jest on przeznaczony, z tym że poradnia obowiązana jest stwierdzić należyte wykonanie takiego przedmiotu. Osoba otrzymująca przedmiot ortopedyczny może w razie potrzeby żądać przyuczenia w posługiwaniu się takim przedmiotem, a poradnia zapewnia odpowiednie przeszkolenie w zakresie prawidłowego stosowania i używania przyznanego przedmiotu ortopedycznego.

4. Osoba uprawniona traci prawo do przyznanego przedmiotu ortopedycznego, jeżeli pomimo dwukrotnego wezwania w celu dopasowania tego przedmiotu lub po jego odbiór nie zgłosi się w miejscu wskazanym w wezwaniu i nie usprawiedliwi swego niestawiennictwa. W takim wypadku ponowne przyznanie przedmiotu ortopedycznego może nastąpić dopiero po upływie okresu używalności przedmiotu uprzednio przyznanego.

5. Przepisy ust. 1—3 stosuje się odpowiednio w razie przeprowadzania naprawy przedmiotów ortopedycznych dokonywanej na zlecenie poradni.

§ 21. 1. Osoba uprawniona, która odbyła podróż na wezwanie poradni, otrzymuje zwrot kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca wskazanego w wezwaniu i z powrotem, jeżeli odległość wynosi więcej niż 5 km. W uzasadnionych przypadkach poradnia może zwrócić koszty przejazdu, mimo że odległość ta jest mniejsza.

2. Zwrot kosztów przejazdu nie przysługuje, jeżeli wykonanie nowego przedmiotu ortopedycznego bądź naprawa następuje na koszt osoby uprawnionej.

3. Na podstawie zaświadczenia wystawionego przez zakład społeczny służby zdrowia, stwierdzającego, że osoba uprawniona potrzebuje opieki w czasie podróży, osoba towarzysząca otrzymuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości i na zasadach przewidzianych dla osoby uprawnionej do zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne. Poradnia może przyznać zwrot kosztów przejazdu osobie towarzyszącej nawet w razie braku zaświadczenia, jeżeli uzna, że ze względu na stan zdrowia lub wiek osoba uprawniona wymagała opieki w czasie podróży.

4. Przepisy ust. 1—3 nie dotyczą chorych, ozdrowieńców i inwalidów z powodu gruźlicy, jeżeli nie posiadają uprawnień do zaopatrzenia ortopedycznego z innego tytułu.

§ 22. 1. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje:

- 1) cenę biletu kolejowego II klasy pociągu osobowego lub biletu innego publicznego środka lokomocji za przejazd najkrótszą trasą,
- 2) poniesione koszty dojazdu furmanką lub innymi środkami lokomocji, jeżeli zachodziła konieczność ich użycia, w wysokości ustalonej w obowiązującym cenniku.

2. Osoby korzystające z ulg przy przejazdach otrzymują zwrot kosztów według taryfy ulgowej.

§ 23. 1. Inwalida wojenny lub wojskowy, wezwany przez poradnię, otrzymuje poza świadczeniami określonymi w § 21:

- 1) zwrot utraconego zarobku lub stawne, jeżeli nie jest on zatrudniony, a czas przejazdu w związku z wezwaniem w obie strony wraz z pobytem poza miejscem zamieszkania trwa dłużej niż 12 godzin,
- 2) zwrot kosztów noclegu, jeżeli nie może on odbyć podróży powrotnej w tym samym dniu, w którym został wezwany.

2. Utracony zarobek podlega zwrotowi na podstawie zaświadczenia zakładu pracy stwierdzającego fakt utraty zarobku w całości lub w części oraz jego wysokość. Wysokość utraconego zarobku, który podlega zwrotowi, nie może przekraczać kwoty 50 zł za dzień pracy ani być niższa od kwoty stawnego.

3. Stawne wypłaca się w wysokości 9 zł za czas do 32 godzin oraz 18 zł — za czas dłuższy.

4. Koszty noclegu zwraca się w wysokości 9 zł za każdy nocleg.

§ 24. 1. Wpłaty należności określonych w § 21—23 dokonuje poradnia, która wezwała osobę uprawnioną, bezpośrednio po jej zgłoszeniu się.

2. Na prośbę osoby wezwanej poradnia przekazuje jej zaliczkę w wysokości kosztów przejazdu w jedną stronę.

§ 25. Osoby uprawnione do zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne obowiązane są przedstawiać następujące dokumenty:

- 1) ubezpieczeni i członkowie ich rodzin — legitymację ubezpieczeniową aktualnie poświadczoną przez zakład pracy,
- 2) studenci i członkowie ich rodzin — książki zdrowia studenta, a nie posiadający takich książek — zaświadczenie wydane przez właściwy zakład zapobiegawczo-leczniczy dla studentów,
- 3) ozdrowieńcy i inwalidzi z powodu gruźlicy — zaświadczenie wydane przez właściwą terenowo wojewódzką przychodnię przeciwgruźliczą,
- 4) renciści pobierający renty oraz członkowie ich rodzin — legitymację rencisty wydaną przez właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub przez właściwy organ wojskowy oraz dowód bieżącego pobierania renty,
- 5) inwalidzi wojenni i wojskowi — legitymację stwierdzającą odpowiednie uprawnienia,
- 6) osoby nie pobierające rent, a uprawnione do świadczeń, oraz osoby, które zgłosiły wniosek o przyznanie renty, do czasu otrzymania dowodów wymienionych w pkt 4 — zaświadczenie wydane przez właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub zaświadczenie wydane przez właściwy organ wojskowy, jeżeli chodzi o człon-

ków rodziny osoby pobierającej rentę za wysługę lat lub rentę inwalidzką.

§ 26. Odwołania od decyzji wydanych przez poradnię rozpatruje właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 27. Koszty wykonania przyznawanych osobom uprawnionym przedmiotów ortopedycznych oraz koszty wykonanych na zlecenie poradni napraw tych przedmiotów są pokrywane z budżetów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województwa).

§ 28. 1. Jeżeli na obszarze województwa kredyty przeznaczone na finansowanie zwrotu kosztów przejazdu znajdują się w budżetach powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiat miejski) rad narodowych, wypłaty tych należności w 1962 r. dokonują właściwe do spraw zdrowia i opieki społecznej organy prezydiów rad narodowych.

2. Wypłat, o których mowa w ust. 1, dokonuje się po przedstawieniu przez osobę uprawnioną wezwania poradni odnotowując na nim wysokość wypłaconej należności.

§ 29. Tracą moc:

1) zarządzenie Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz

Zdrowia z dnia 31 marca 1955 r. w sprawie zaopatrywania ubezpieczonych i członków ich rodzin w przedmioty ortopedyczne (Monitor Polski z 1955 r. Nr 32, poz. 307, z 1956 r. Nr 38, poz. 452 i Nr 105, poz. 1224 oraz z 1958 r. Nr 45, poz. 260),

2) zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 lipca 1955 r. w sprawie zaopatrywania inwalidów wojskowych w przedmioty ortopedyczne (Monitor Polski z 1955 r. Nr 70, poz. 887, z 1956 r. Nr 38, poz. 451 i z 1958 r. Nr 45, poz. 261),

3) zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 czerwca 1956 r. w sprawie zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne studentów szkół wyższych oraz członków ich rodzin (Monitor Polski Nr 55, poz. 607),

4) zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 lipca 1956 r. w sprawie zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne inwalidów — b. funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego, Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej oraz członków ich rodzin (Monitor Polski Nr 66, poz. 772).

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

293

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 19 listopada 1962 r.

w sprawie organizacji i zadań zakładów leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 oraz z 1950 r. Nr 36, poz. 327 i 334, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownicy zakładów przemysłowych, budownictwa i żeglugi odpowiadających wymaganiom określonym w dalszych przepisach rozporządzenia, oraz uczniowie szkół przyzakładowych przy tych zakładach jak również uczniowie innych szkół zawodowych odbywający w tych zakładach zajęcia praktyczne korzystają z opieki zdrowotnej, jaką zapewniają im zakłady leczniczo-zapobiegawcze przemysłowej służby zdrowia, zwane dalej „zakładami przemysłowej służby zdrowia”.

2. Uprawnienia określone w ust. 1 przysługują również pracownikom innych zakładów, jeżeli organ do spraw zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej miasta stanowiącego powiat miejski, dzielnicowej — w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej po zapoznaniu się z opinią właściwego państwowego inspektora sanitarnego stwierdzi, że w zakładach tych występuje zagrożenie zdrowia w tym samym stopniu, co w zakładach przemysłowych.

§ 2. 1. Do zadań zakładów przemysłowej służby zdrowia należy udzielanie świadczeń przy zachowaniu zasady łączenia profilaktyki i leczenia, a także stosownie do potrzeb lokalnych z uwzględnieniem rejonizacji wewnątrzzakładowej.

2. W szczególności do zadań zakładów przemysłowej służby zdrowia należy:

- 1) bieżący nadzór nad stanem higieny pracy i stanem sanitarno-higienicznym zakładu pracy oraz jego szkoły przyzakładowej i urządzeń socjalnych,
- 2) badanie wstępne osób przyjmowanych do pracy lub zmieniających stanowisko pracy oraz orzekanie o zdolności do pracy w określonym zawodzie i na określonym stanowisku pracy,
- 3) przeprowadzanie badań:
 - a) okresowych wśród pracowników podlegających takim badaniom w myśl obowiązujących przepisów i wśród uczniów szkół zawodowych wymienionych w § 1 ust. 1,
 - b) mających na celu wczesne wykrywanie i zapobieganie niektórym chorobom,
 - c) kontrolnych po 30-dniowym okresie niezdolności do pracy z powodu choroby,
- 4) wykonywanie czynnego poradnictwa, w szczególności w zakresie chorób zawodowych oraz w stosunku do kobiet ciężarnych, młodocianych, inwalidów oraz chorych na choroby przewlekłe, a także w stosunku do innych osób wymagających szczególnej opieki zdrowotnej,
- 5) szerzenie oświaty sanitarnej,
- 6) udzielanie pierwszej pomocy w nieszczęśliwych wypadkach i nagłych zachorowaniach,
- 7) udzielanie ambulatoryjnych świadczeń leczniczych,
- 8) udzielanie świadczeń w zakresie zamkniętej opieki zdrowotnej, o ile w skład zakładu przemysłowej służby zdrowia wchodzi oddział szpitalny bądź izba chorych lub przy zakładzie pracy prowadzone jest pólśanatorium,